

3. Betalingsforpligtelsen for hjemløse og "farende svende" opretholdes indtil de har fået en anden opholdskommune

Lovforslaget retter op på en række ulemper ved den nugældende lovgivning, således at der finder en mere retfærdig fordeling sted mellem kommunerne i forhold til betaling for udgifter til borgere på forsorgshjem.

Kommuner med forsorgshjem har i dag ret til refusion fra en tidligere opholdskommune, når en borger ankommer til kommunen for at få ophold på forsorgshjem mv. jf. § 9 c, stk. 2. Der er for så vidt angår forsorgshjem mv. det specielle i forhold til de andre opholdssteder, botilbud mv. som er nævnt i § 9 c, stk. 2, at beboere på forsorgshjem mv. ikke visiteres fra en kommune. De er selvvisiterende. Derfor har en tidligere kommune ikke medvirket ved borgerens flytning til et forsorgshjem mv. Problemet for de kommuner som huser forsorgshjem mv. er, at det ikke altid efter gældende praksis er muligt at fastslå, hvilken kommune der er den tidligere opholdskommune.

Principielt kan der for alle borgere udpeges en opholdskommune på et givent tidspunkt. Problemet er, at det for forsorgshjemmenes brugerreds kan være vanskeligt efterfølgende at fastslå den faktiske færden. Det betyder, at der af bevismæssige årsager ikke kan findes en tidligere opholdskommune, som regningen skal sendes til. Praksis viser, at de sociale nævn har været meget tilbageholdende med at udpege en kommune som opholdskommune, hvis ikke borgeren har været i kontakt med myndighederne i den periode, hvor borgeren har haft ophold i kommunen.

Praksis har desuden slået fast, at en betalingskommune for en borger på et forsorgshjem bliver frigjort for sin refusionsforpligtelse, når borgeren har forladt forsorgshjemmet og klaret sig selv i en vis periode.

For de kommuner som huser forsorgshjem mv., er problemet ikke kun, at der ikke er en tidligere opholdskommune at sende regningen til. Problemet er også, at forsorgshjemskommunen risikerer at være seneste opholdskommune og altså betalingskommune for borgeren for fremtiden.

Lovforslaget tager sigte på, at der for alle borgere, som dukker op på et forsorgshjem mv., skal kunne findes en tidligere opholdskommune og dermed betalingskommune. Det betyder, at en tidligere opholdskommune ikke bliver frigjort for sin betalingsforpligtelse ved at en borger har klaret sig selv i en periode, hvis ikke der i denne periode er etableret en ny opholdskommune.

4. Borgerens hjemkommune betaler for plejevederlag til pasning af døende, der gives midlertidigt i en anden kommune

I forbindelse med lovforslaget om plejevederlag blev forholdet vedrørende udbetaling af plejevederlag sammenlignet med forholdet vedrørende ydelse af hjemmehjælp under midlertidige ophold uden for opholdskommunen. Der bør derfor så vidt muligt være harmoni mellem de to regelsæt med hensyn til betalingsforpligtelsen.

Plejevederlag til pasning af døende udbetales efter praksis, af den kommune, hvor plejen finder sted. Det er ikke i alle tilfælde den plejekrævendes opholdskommune, da plejen kan finde sted i plejerens opholdskommune. Når plejen finder sted i en anden kommune end den kommune, hvor den plejekrævende har opholdskommune svarer dette til forholdet for personlig og praktisk hjælp under midlertidige ophold uden for opholdskommunen (sommerhusreglen). For personlig og praktisk hjælp havde der dannet sig en praksis, hvorefter hjemmehjælpen blev ydet af den kommune, hvor det midlertidige ophold fandt sted. Hjemlen til mellemkommunal refusion for udgiften blev indført ved lov nr. 1168 af 19. december 2003.

Lovforslaget skaber harmoni og en ensartet praksis i forholdet mellem personlig og praktisk hjælp og plejevederlag.

5. En ændring af praksis, således at der i opgørelsen om refusion mellem to kommuner kan medtages udgifter til servicearealer

Lovforslaget retter op på en uhensigtsmæssig praksis, hvorefter udgifter til dækning af servicearealer ikke kan refunderes, selv om de omhandlede lokaler er en sædvanlig og ofte nødvendig del af ydelse som borgeren modtager.

Kommunerne skal selv foretage en beregning af de refusionspligtige udgifter. Ankestyrelsen har løbende haft anledning til at tage stilling til, hvilke udgiftsposter der måtte medregnes og dermed fastlagt nogle principper for beregningen. Efter praksis kan udgiften til servicearealer ikke medtages ved beregningen. Denne mulighed indføres nu med lovforslaget.

6. En øget gennemsigtighed i betalingsforpligtelsen mellem to kommuner i og med, at en betalingskommune kan få visse oplysninger vedrørende den regning, som skal betales.

De gældende regler tager ikke højde for, at der i forhold til administrationen af mellemkommunal refusion kan være behov for gennemsigtighed på en sådan måde, at betalingskommunen kan sikre sig, at udgift-